

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 65.643 van 26 maart 1997
in de zaak A. 72.532/IV-16.435.**

In zake : Jean DE NYS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten L. & A. VAN DE VELDE, en
F. DE KEERSMAECKER,
kantoor houdende te MECHELEN,
Paardenstraatje 35

tegen :

BELGACOM.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Jean DE NYS op 17 december 1996 ingediend heeft om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 oktober 1996 van de raad van bestuur van BELGACOM waarbij hij met ingang van 1 november 1996 bij tuchtmaatregel ontslagen wordt;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur F. GEENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
P. LA HOUSSE, die loco Advocaten L. en A. VAN DE VELDE
en F. DE KEERSMAECKER verschijnt voor verzoeker, en van
Adviseur R. DE MEULENAERE, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur F. GEENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoeker, in dienst van
BELGACOM sinds 1968, als adjunct-technicus tewerkgesteld
is in de teleboetiek te Antwerpen; dat hij op 8 mei 1996
een biljet van 10.000 frank weggenomen heeft uit de
kassa van een collega en dienaangaande op 10 mei 1996,
toen hij daarover aangesproken werd door de veiligheids-
diensten van BELGACOM en het geld teruggaf, een bekente-
nis ondertekende; dat hij vanaf 13 mei 1996 geschorst is
in het belang van de dienst; dat district-manager MOENS
op 14 mei 1996 het voorstel geformuleerd heeft verzoeker
bij tuchtmaatregel te ontslaan, inzonderheid met vermeld-
ding van het motief: "er werd (...) geen enkele poging
gedaan om het weggenomen geld uit eigen beweging terug
te geven", dat verzoeker er in zijn rechtvaardiging op
gewezen heeft dat het zijn bedoeling was "iets los te
maken bij collega's en geranten aangaande de veiligheid
in de winkels" maar dat de district-manager daarop
geantwoord heeft dat de beveiliging van de teleboetiëks
niet tot de opdracht van verzoeker behoort en dat zijn
verklaring weinig geloofwaardig is vermits geen enkele
gerant op de hoogte was van de test van verzoeker,
vermits verzoeker daags na de feiten tegenover de gerant

nog ontkende dat hij in de kassa van een collega "gewerkt" had en vermits hij met de teruggave van de geldsom heeft gewacht totdat hij door de veiligheidsdiensten ondervraagd werd; dat de "director planning and mobility - Group human resources" van BELGACOM op 2 juli 1996 besloten heeft verzoeker bij tuchtmaatregel te ontslaan om reden dat "betrokkene geen enkele intentie vertoonde om het ontvreemde geld uit eigen beweging terug te geven", dat hij de feiten toegeeft en dat het aangevoerde verdedigingsargument "dat het om een veiligheidstest ging, niet van aard is om de begane inbreuk te rechtvaardigen"; dat de raad van beroep op 30 september 1996 bij eenparigheid van stemmen vastgesteld heeft dat "de opgelegde tuchtstraf niet in verhouding staat met de door betrokkene begane inbreuk"; dat hij blijkens het proces-verbaal van de vergadering zich voor die conclusie heeft laten leiden door de overweging dat verzoeker de ten laste gelegde feiten "onmiddellijk toegegeven en bekend" heeft, dat hij "reeds jarenlang op een onberispelijke wijze fungeert in een commerciële functie waarbij belangrijke geldsommen dienen verhandeld te worden" en dat hij "reeds diverse malen het voorwerp heeft uitgemaakt van zeer gunstige en lovende rapporten van zijn onmiddellijke meerderen", dat ter zitting gebleken is dat verzoeker steeds blijk gegeven heeft van "een grote bekommernis omtrent de veiligheid en de beveiliging van (de) diensten" en dat "de raad, niettegenstaande de onhandige en stuntelige wijze van uitvoering van de ten laste gelegde feiten, begrip kan opbrengen voor de door betrokkene ingeroepen redenen tot rechtvaardiging, namelijk het uitvoeren van een "proef", temeer daar betrokkene goed op de hoogte was van de reeds operationeel zijnde beveiligingssystemen (onder andere camera's)"; dat de raad van beroep tenslotte van oordeel was dat "een tuchtschorsing voor de duur van zeven dagen hier als een meer passende sanctie kan worden beschouwd"; dat de raad van bestuur dan op 18 oktober 1996 met de thans bestreden beslissing tot

het tuchtrechtelijk ontslag van verzoeker besloten heeft; dat die beslissing volgende motieven bevat :

"Overwegende dat de Raad van Beroep in zitting van 30 september 1996 een gunstig advies heeft uitgebracht voor de verzoeker en van oordeel was dat een bestraffing met een tuchtschorsing voor de duur van zeven (7) dagen hier de meest aangewezen tuchtmaatregel uitmaakt;

Overwegende dat de rechtvaardiging van betrokkene dat het wegnemen van geld als een test van de beveiliging moest worden opgevat, onaanvaardbaar is, gelet op het feit dat hij de dag na de feiten ontkende het geld uit de kassa van zijn collega te hebben genomen en gelet op het feit dat hij het geld niet uit eigen beweging heeft teruggegeven;

Overwegende dat de rechtvaardiging van betrokkene dat hij wilde aantonen dat de beveiliging te wensen overlaat geen grond heeft aangezien enerzijds de nodige bewakingssystemen reeds op het kantoor werden geïnstalleerd en operationeel waren en anderzijds dat betrokkene hiertoe geen enkele bevoegdheid noch opdracht had gekregen;

Overwegende dat het zich achteraf beroepen op zijn bekommernis om de veiligheid te verbeteren, geenszins een vastgesteld misdrijf kan rechtvaardigen";

Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van zijn enig middel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet; dat hij evenwel geen enkel concreet gegeven aanbrengt ten opzichte van welke personen hij ongelijk behandeld zou zijn; dat onmiddellijk vastgesteld kan worden dat het middel, wat dit onderdeel betreft, niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van zijn enig middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert; dat hij dienaangaande volgende uiteenzetting geeft: hij heeft de feiten nooit betwist en heeft het onvreemde bedrag van 10.000 frank op eigen initiatief aan de veiligheidsdienst van BELGACOM teruggegeven; BELGACOM heeft geen enkele schade geleden en heeft ook geen klacht bij de strafrechter ingediend; ten overstaan van die gegevens is het opgelegde ontslag kennelijk onevenredig want hij heeft

jarenlang op een onberispelijke wijze gefungeerd, hij heeft zeer lovende verslagen gekregen van zijn directe meerderen, hij heeft steeds een grote zorg betoond voor de veiligheid en de beveiliging van de diensten en de raad van beroep heeft erkend dat zijn daad gekwalificeerd moest worden als "een proef" en heeft een schorsing van 7 dagen "als een passende sanctie" voorgesteld; door hem voor de begane fout toch te ontslaan heeft het bestuur "een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf" opgelegd;

Overwegende dat de verwerende partij in wezen opmerkt dat verzoeker de feiten tegenover de veiligheidsdienst bekend heeft maar dat hij ze voordien ontkend had, dat hij het geld slechts teruggegeven heeft "na zijn ontmaskering" door dezelfde veiligheidsdienst, dat de teruggave niet belet dat BELGACOM toch schade heeft geleden, met name de kosten verbonden aan de voorbereiding van de onderhavige procedure, dat de omstandigheid dat geen strafklacht is ingediend de zwaarte van de begane fout niet afzwakt vermits BELGACOM "onder geen beding duldt dat een personeelslid geld uit de kassa van een collega ontvreemdt" en dat dergelijke zware fout "elke verdere samenwerking (...) onmogelijk maakt", dat het "goede verleden" niet kan ingeroepen worden om de ernst van de feiten af te zwakken en dat verzoeker ongeloofwaardig is waar hij zijn daad wil doen overkomen als een test van het veiligheidssysteem vermits, afgezien van de omstandigheid dat dit geenszins tot de taak van verzoeker behoort, die uitleg pas achteraf is uitgevonden;

Overwegende dat de Raad van State op het stuk van de evenredigheid tussen de gepleegde feiten en de straf de discretionaire bevoegdheid van het bestuur slechts aan een marginale toetsing vermag te onderwerpen; dat te dezen in het bijzonder het door de raad van beroep uitgebrachte advies dat het ontslag "niet in

verhouding staat met de door betrokkene begane inbreuk" om vervolgens met ruime meerderheid een schorsing van slechts zeven dagen te adviseren, een argument lijkt te zijn om tot die onevenredigheid te besluiten; dat evenwel de raad van beroep, blijkens de vermeldingen van het proces-verbaal, voor die conclusie acht geslagen heeft op het gegeven dat verzoeker de feiten onmiddellijk bekend heeft en op zijn onberispelijke staat van dienen en dat hij begrip heeft opgebracht voor het door verzoeker naar voren gebrachte motief, namelijk het opzetten van een test om de gebrekkige beveiliging van de kassa's in het daglicht te stellen, terwijl het dossier niet het bewijs bevat dat verzoeker inderdaad vrijwillig en onmiddellijk de feiten bekend heeft en dat hij op dat ogenblik reeds gewag gemaakt heeft van het motief dat hem dreef maar integendeel wel het bewijs dat de eerste rechtvaardiging van verzoeker dagtekent van 3 juni 1996, datum waarop hij kennis kreeg van het voorstel van zijn hiërarchische meerdere om hem te ontslaan; dat aldus bezien, de raad van beroep zijn conclusie gesteund lijkt te hebben op gegevens die door het administratief dossier niet worden bevestigd, te weten de spontane bekentenis van de feiten door verzoeker en het aanvaarden van het motief dat er aan de basis van lag;

Overwegende dat, het advies van de raad van beroep terzijde latend, de raad van bestuur besloten heeft dat de houding van verzoeker na de feiten -met name het ontkennen van het wegnemen van een geldsom en het niet spontaan teruggeven van die som- zijn stelling omtrent de beoogde veiligheidstest "onaanvaardbaar" maakt en dat die conclusie wel steun vindt in het dossier; dat, dit gegeven in acht genomen, de vraag of de verwerende partij bij het bepalen van de strafmaat haar discretionaire bevoegdheid flagrant te buiten gegaan is in dit stadium van de procedure negatief beantwoord wordt; dat het onberispelijk gedrag waarvan

verzoeker steeds blijk heeft gegeven en de positieve verslagen van zijn meerderen het opleggen van een zware sanctie niet in de weg staan; dat het standpunt van de verwerende partij, dat voor haar diefstal elke verdere samenwerking onmogelijk maakt, niet kennelijk onredelijk lijkt; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker geen middel aanvoert waarvan op dit ogenblik kan aangenomen worden dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat de vordering tot schorsing verworpen moet worden,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig maart 1900 zevenennegentig, door de IVE kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.